

не по малко доволни отъ изпълнението горѣщото имъ желание — тръгването въ походъ, но Живаревъ и туку не испуствна случая отъ да не бодни „Българцитѣ“.

— Глѣдайте, глѣдайте въ какъвъ телешки въсторгъ сж дошли! И защо ли се радватъ? Все едно, щомъ мипемъ Дунава ще избѣгатъ.

— Какво ще бжде за напрѣдъ, ще видимъ, забѣлѣжи Подпоручикъ Божински, а сега тѣ се радватъ, както и ний —.

На 30 Май сутринята, при голѣмо стечение на народъ, въ лагера се отслужи молебень по случай тръгването въ походъ, а слѣдъ молебена, съпроводено отъ народа, опълчението напустна лагера. Улицитѣ, прѣзъ които минаха опълченцитѣ, бѣха буквално прѣпълнени съ народъ, който испращаше своитѣ гости съ хиляди благопожелания.

Азъ видяхъ много възрастни мъже, между които и извѣстния професоръ Станишевъ, родомъ Българинъ, да проливатъ сълзи отъ умиление и да прегръщатъ опълченцитѣ, а женитѣ и момитѣ поднасяха на опълченцитѣ вѣнци отъ живи цвѣта, китки и зелени клончета отъ разни растения, съ които опълченцитѣ окичаха калпацитѣ и пушкитѣ си. Гражданитѣ гощаваха опълченцитѣ кой съ каквото можеше. Съ една рѣчь испращанieto бѣше блѣсково.

Плоештъ отдавна бѣ останалъ далеко назадъ. Дружинитѣ потѣглиха по равното, потънало въ цѣло море отъ зелени нивя и кукурузи, шосе между Плесетъ и Букурештъ. Високитѣ до шия нивя, като морски талази, се люлѣяхъ отъ тънкия утрененъ вѣтрецъ. Въздуха бѣше напоенъ съ приятна миризма отъ полскитѣ цвѣта и трѣви. Леко и съ пълни гърди дишаха опълченцитѣ ароматния въздухъ. Отъ пълното съзнание, че отиватъ да се жертвуватъ за свободата на милото си отечество тѣмъ имъ бѣше леко и весело. Радваха се опълченцитѣ още, че се приближаваха къмъ цѣльта, да се сразятъ съ вѣковнитѣ си врагове — Турцитѣ. . . .